

DROOMSPLINTERS

DROOMSPLINTERS

Ingmar MacArthur

Schrijver: Ingmar MacArthur
Coverontwerp: I.M.
ISBN: 9789402193053
© Ingmar MacArthur

In de reflectie der eeuwigheid

voorziet de mens zijn universele gelijkheid.

*Een voorgehouden spiegel die meer toont dan buitenkant
en waarin het mensdom weerkaatst als één, zelfs dwars
door de stereotype verwerking op het spiegelglas heen.*

*Droomsplinters houden de wacht onder de spiegelende
pracht, die gevangen zit in de rand, ze penetreren het
menszijn en tonen het mensbrein dat de toekomst gezond
was en tolerant*

Gedicht (auteur onbekend)

1

De zon goot stralen oranje over zijn lichaam. Stuifzand vulde Aarons poriën, smoorde hem als een sadistische deken, benadrukkend dat hij vastzat. Het stof vloog zijn mond in, landde op zijn tong en liet hem de verbitterdheid van zijn land proeven.

Vanuit de verte hypnotiseerde de rivier zijn bewustzijn, dommelde hem net als zijn omgeving in slaap. Door zijn wimpers staarde hij naar het niets in de verte. Voorbij rollend tuimelgras onderbrak de leegte zo nu en dan, waarna het uit het zicht rolde en zijn hoop en dromen met zich meenam.

Weer vroeg hij zich af hoelang het duurde voordat hij hier, afgezonderd zittend, zou sterven. Tot zijn vlees verdroogde, tot stof verging, wegwaaide, waarna zijn met gekruiste benen zittend skelet als een wankel stapel brandhout ineensloot.

Hij sloot zijn ogen. Geen enkele traan baande zich een weg door het vuil op zijn gezicht. De laatste plengde hij op het moment dat zijn zusters silhouet aan de horizon verkleinde. Tot het als een laatste puntje houvast uit zijn bestaan verdween.

Een uur later drukte de opdringerige klauw van vader zich in zijn schouder.

‘Als meneer klaar is met zijn zonnebad, kan hij bij het diner aanschuiven.’

De stem martelde de trilharen van zijn oren. Hij stond op, strekte zijn benen en volgde de man, met zijn clowneske outfit, naar *Het Reservaat*.

Een reservaat dat de moeite van naamgeving niet loonde. In tegenstelling tot andere reservaten, die zich kilometers uitstrekten, neigde dat van hen meer naar een circusstandplaats, waarop indianen hun soortgenoten belachelijk maakten door showtjes te geven voor toeristen. Terwijl de meesten zich in westerse budgetkleding hulden, trokken vader en een handvol anderen een ‘traditionele’ klederdracht aan en verkochten ze kitsch als ambachtelijke waar. Daarnaast verkochten ze, met een aanstellerig accent, als volleerde charlatans, praatjes aan argeloze reizigers.

Vader slofte voor hem uit, wolken stof opschoppend als een op hol geslagen buffel. De franjes aan zijn tuniek, van een op suède lijkende kunststof, wapperden bij iedere stap. De uit zijn grijs gevlochten kapsel ontsnapte haren, fladderden mee.

‘Wanneer ga jij je eens met serieuze zaken bezighouden?’ riep hij voor zich uit kijkend. ‘Lanterfantten, daar redden we het niet mee. Zeker nu niet.’ Vader draaide zijn hoofd en zijn blik spietste Aaron als een geslepen speer.

Aaron haalde zijn schouders op. 'Ik denk niet dat wij veel kunnen doen tegen de plannen van de regering, vader. Leg je er bij neer.'

'Lekker makkelijk. En dan met zijn allen zitten dagdromen. Net als jij plaatjes kijken in tijdschriften, verlangend naar een leven in die, oh zo geweldige stad.'

Hij schrok. Vader bleek gemerkt te hebben dat hij las in de glossy's die toeristen achterlieten.

'Mooiere veren laten je niet hoger vliegen, jongen.'

Aaron zuchtte; het zoveelste zelfverzonnen spreekwoord waarmee de man hem wilde duidelijk maken dat hij tevreden moest zijn met wat hij had.

Ze vervolgden hun weg door de beginnende schemer. Vader liep nu naast hem. 'Treed niet in de voetsporen van je grote zus, jongen. Bespaar me die pijn.'

Had je haar niet moeten behandelen als een tweederangs burger, dacht Aaron.

Misschien was ze er dan nog geweest. Hij hield zijn woorden voor zich en luisterde naar het vervolg van de klaagzang.

'Waar is ze gebleven? En wat is er van haar geworden? Ze kan wel dood zijn. Hebben we ooit nog iets van haar gehoord?'

'Dat kan toch een goed teken zijn?'

'Als ze het zo goed maakte dan had ze op zijn minst j  u iets laten weten, of geld naar je opgestuurd.'

Daar zit wat in, moest hij toegeven. Het gruwelbeeld van zijn overleden zus vermengde zich met de afgekoelde avondlucht. Hij huiverde.

Ze betraden hun dorp. Een groep eenvoudige houten huisjes. Bij de ingang van Het Reservaat stonden tipi's waarvoor een paar vrouwen handwerkten zodra er kijkers aankwamen. Beter gezegd deden ze iets wat op handwerken leek; de ambachten waren met voorgaande generaties verdwenen. Een schijnvertoning was het; hun huisjes lagen vol met souvenirs van de groothandel.

Ter vermaak beschreef vader, het zelfbenoemde opperhoofd en sjamaan, de karakters van passanten aan de hand van hun totumdieren. Moeder Aarde Astrologie. Hij overspoelde zijn slachtoffers met een stortvloed aan informatie. En die was zo algemeen dat ze er altijd wel iets uitvisten wat op hen betrekking had.

Als er zich, al dan niet ongeneeslijke ziekten meldden, riep hij geesthelpers op via de opening aan de bovenkant van een tipi. Zodra zo'n helper zich manifesteerde, schudde de tent en gaf deze zijn medische raad aan vader door. In werkelijkheid trok iemand aan een touw verbonden met de tentpalen zodat het tentdoek rond vaders schaduwbeeld beefde.

Hoewel onethisch, sorteerden vaders praktijken effect. Het placebo-effect welteverstaan. Door suggestie en de voorgeschreven drankjes knapten mensen op. Gelukkig

raadde vader ze aan ook een arts te raadplegen. Dat voorkwam schadeclaims.

Aaron geloofde in het bovennatuurlijke en natuurlijke geneeswijze. Alleen twijfelde hij aan zijn vaders deskundigheid. Een vroege dood had zijn grootouders er van weerhouden de kennis aan Aarons vader over te dragen. Bovendien had vader het vullen van monden hoger op zijn prioriteitenlijst gezet dan het bestuderen van gebruiken en wijsheden. Vaders intuïtie zat in zijn genen.

Er was slechts één vrouw, oudtante Asa, van de kant van Aarons overleden moeder, die over een bron van kennis beschikte. Sinds kort schreef hij haar wijsheden op. Zelf kon ze nauwelijks lezen en schrijven. Ze was dol op hem en snapte dat hij zijn vleugels uitsloeg op zoek naar een beter leven. Ze verzekerde hem dat het hem met de slang als zijn totemdier zou lukken.

Maandelijks zette ze haar neef in een zweetbad. Een tobbe gevuld met water en kruiden, aan de onderkant verhit door hete stenen. Ze sloeg hem een deken om zodat je alleen zijn hoofd zag en liet hem alle negativiteit uitzweten. Dan gaf ze hem iets te drinken. Een soort dunne pap, die meestal wit was en soms roze. Tot slot dompelde hij zich onder in het koele rivierwater, liet de droefgeestigheid van zich afspoelen en meevoeren met de stroming.

“Aanpassing en koppigheid zijn je vrienden. Ze steunen jou op je zoektocht. De slang verandert van gedaante. Maar vergeet nooit dat jouw afgegooide huid altijd bij je blijft.”

Hij had haar gevraagd of ze adviezen had. Ze waarschuwde hem voor zijn opwellingen. Ze wilde hem zeggen op te passen met zijn dierlijke lusten – je wist nooit met die ziektes van tegenwoordig – maar dat vond ze ongepast. In plaats daarvan overhandigde ze hem een ketting. Het leek op een sieraad dat je bij een juwelier kocht, maar hij wist dat tante het zelf had gemaakt. Een ketting waaraan koraal en turkooizen kralen geregen waren. Onderaan bungelden twee zilveren veertjes.

Ze nam zijn hand tussen haar handen waarop de wijsheidsvlekken zich aftekenden en liet hem beloven haar aantekeningen door te geven aan de nakomelingen. "Breng onze natuur en gewoontes terug, mijn jongen. Alleen zo kunnen we blijven doorleven."

Vanwege haar uitspraak vroeg hij zich af of ze haar einde voelde naderen. Snel verjoeg hij dat idee. Hoe oud was tante Asa? Niemand inclusief zichzelf wist dat.

Na een maaltijd van kip, gebakken aardappelen en sla, waste Aaron af en trok zich terug in zijn huisje. Buiten hoorde hij stemmen rond het vuur.

Hij woonde gratis. Zijn vader voorzag in zijn levensonderhoud en in ruil daarvoor werkte hij als conciërge voor Het Reservaat. Hij deed reparaties, haalde gasflessen en sprong in als men daarom vroeg. Als een puber ontving hij een keer per week zakgeld.

In zijn kamer stond een oude televisie. Hij kon hem net zo goed als aquarium inrichten. Ze waren nergens op

aangesloten. Hoewel, waarom de vissen aandoen wat hij zelf verafschuwde? Opgesloten zitten in een saaie omgeving. Ontsnappen uitgesloten. Toch was dat precies waar hij steeds vaker aan dacht.

Hij haalde een rol bankbiljetten tevoorschijn die hij in de scheur van zijn matras bewaarde en telde hoeveel geld hij had gespaard.

Spoedig zou hij de sprong wagen. Het was een kwestie van het juiste moment afwachten en wegwezen.

In de lucht, bezwangerd van spanning, kwam de zon op. Zodra Aaron zijn ogen opende, hoorde hij tumult. De stem van vader voerde de boventoon. Aan de rand van Het Reservaat stonden de bewoners rond een aantal mannen in pak.

Vader deed de naam roodhuid eer aan en stak zijn vuist omhoog.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Aaron zijn buurman.

‘Het gaat over de aanleg van die oliepijpleidingen.’

‘Dat was toch buiten ons gebied? Wat doen ze hier?’

De buurman fronste. ‘Eerst wel ja. Ze zeggen nu dat we ons dorp illegaal groter hebben gemaakt. Ze willen die grond gebruiken. Komt beter uit met de weg of zo.’

‘Wij hebben ons land toegeëigend? Daar moeten die withuiden iets van zeggen, dacht Aaron. ‘Over welk stuk hebben ze het?’

‘De begraafplaats.’

Aaron keek naar het stuk land omlijst met bloemenstruiken. De graven met daarop houten kruizen waren afgezet met stenen en schelpen. Het was een gecombineerde begraafplaats; want hun reservaat werd ook door mensen uit andere clans bewoond. De familiewapens stonden gebroederlijk op een bord te midden van de graven.

Aarons eigen familiewapen verbeeldde een kraai. Daar was hun achternaam van afgeleid. Hij vermoedde dat de naam hen in de tijd van de expansiedrift was opgedrongen, door een gast die de Latijnse benaming voor zwarte kraai - corvus corone - half kende. Sindsdien heetten zijn voorouders Corone in plaats van De Zwarte Kraai Clan.

Aaron drong zich door de menigte naar zijn vader.

‘Hebben jullie ons niet genoeg afgenomen?’ schreeuwde deze naar een man in een bruin pak.

‘Laten we de geschiedenis er buiten houden, meneer Corone. Daar staan u en ik immers boven.’

‘U misschien. Wij leven hier nog steeds als primitieven. En als we willen werken in de stad botsen we tegen racisme als een vogel tegen een glazen ruit.’

Een man in een krijtstreeppak kwam tussenbeide en legde zijn hand op vaders bovenarm.

‘Blijf met je stadse poten van me af.’ Vader sprong achteruit alsof de man een demon was.

‘Hoe u het ook bekijkt, meneer Corone, de overheid heeft besloten dat wij in dit stuk grondleidingen mogen leggen. Het land behoort aan de staat toe en niet aan u. Wij staan

volledig in ons recht. De bewijzen heb ik u zojuist getoond.’ De man hield de documenten omhoog alsof hij een vredesduif wilde loslaten, maar door dat gebaar verklaarde hij vader de oorlog.

‘Hoe zou u het vinden als de graven van uw dierbaren geruimd werden?’ vroeg Aaron aan de maatpakken.

‘Wij zullen ze respectvol herlokalisieren,’ antwoordde krijtstreep.

‘Net zo respectvol als u de levende indianen altijd heeft geheerlokaliseerd?’ vroeg vader en hij verliet met bizonachtige tred de samenscholing.

De omstanders, inclusief Aaron, volgden zijn voorbeeld.

Anderen zouden blijven vanwege een ophanden zijnde crisis. Aaron besloot anders. Vader wist allang dat hun doden aarde buiten hun gebied bevolkten. En er waren al tijden plannen voor leidingen, zelfs dwars door hun reservaat. Kennelijk was dat idee gestrand. Dat nam niet weg dat oliepijpleidingen, zo vlak bij een leefgebied net zo gevaarlijk waren. Met de honderdduizenden liters olie vloeiend door de buizen, lag een milieuramp op de loer. En als één van de leidingen lekte, veranderde de olie hun drinkwater in gif, wat voor de regering vermoedelijk een bijkomend voordeel was. Weer een stukje land dat vrijkwam en hun koloniale legpuzzel completeerde.

Tegen de avond liep Aaron naar het huisje van tante Asa en klopte op de deur.

‘Kom binnen, Aaron,’ zei ze alsof ze wist dat hij het was. En dat kwam niet omdat Aaron haar enige bezoeker was, iedereen klopte voor raad bij Asa aan. De vrouw voorvoelde gebeurtenissen. Haar vraag was hier een bewijs van. ‘Je vertrekt, hè?’

Aaron knikte en ze overhandigde hem een leren buideltje met daarop twee geborduurde letters.

‘Waar staan die letters voor?’ vroeg hij het zakje aannemend. Voor een analfabetische vrouw was het uitbeelden van letters een opgave, vermoedde hij.

‘Het antwoord ligt in de toekomst.’

Hij vroeg zich af wat ze bedoelde, maakte het koordje los en zag een rol bankbiljetten. ‘Dit kan ik niet aannemen,’ zei hij en haalde het geld eruit. ‘En wat is dit?’ Tussen duim en wijsvinger hield hij een capsule van donker glas. Hij schudde ermee en hoorde een bescheiden klotsen van vloeistof.

‘Ga, en geef me die brief die in je achterzak brandt. Ik zal hem aan je vader geven.’ Ze stak haar gerimpelde hand uit. ‘En dat geld zul je me terugbetalen met iets van grotere waarde.’ Ze keek dankbaar alsof hij haar de dienst al had bewezen waarop hij zich afvroeg waar ze het over had.

‘En dat buisje? Is dat een medicijn?’

‘Absoluut niet, je laat het dicht. Je gebruikt het alleen in nood. En onthoud: Vermengd met rood betekent het dood.’ Ze nam de brief aan, stak hem onder haar tuniek, omhelsde hem en dirigeerde hem naar de deur.

Thuis stopte hij de buidel in zijn tas en bedekte hem met reisspullen. Hij pakte alleen wat eten, een paar sets schone kleding, het geld uit zijn matras en het tijdschrift met informatie over de stad. De ketting liet hij in zijn broekzak glijden.

Hij stond zichzelf een paar uur rust toe. Hij zou pas vertrekken als iedereen sliep.

Hij stond op toen de vuren nog nasmeulden. Zijn kleding en schoenen droeg hij nog. Hij hing zijn rugzak om, liep geruisloos naar de pick-up en nam plaats achter het stuur. Het gammele ding was het enige vervoermiddel in Het Reservaat en hij vertikte het de bewoners zonder vervoer te laten zitten. In plaats van te starten liet hij het groene paard op wielen de heuvel afrollen en trok de handrem aan. Zo won hij een stuk looptijd en bleef de nachtrust van de achterblijvers onverstoord.

De contactsleutel liet hij achter in het dashboardkastje waarna hij de eerste stap zette van de lange tocht naar het busstation.

Hij stopte slechts één keer voor eten en drinken. Roken kon hij tijdens het lopen. 'Eet en loop niet op hetzelfde moment,' zei vader altijd en onbewust hield hij zich daar aan. Al wist hij wel dat het betekende dat je je altijd op één ding tegelijk moest concentreren. De man en zijn eeuwige spreuken.

De dag ontwaakte en strekte zich uit over het land. Hij naderde het busstation en stopte wat geld in zijn broekzak. In deze omgeving buidels tevoorschijn halen, leek hem onverstandig. Hij had zijn lange haren bijeen gebonden en droeg een merketje dat hij een keer gevonden had.

Zijn benen rustten terwijl hij vanuit de busstoel naar het voorbij vliegende landschap keek dat elke kilometer meer bewoond en luxer werd.

Hij bladerde door het tijdschrift. Op foto's van de stad verlichtten gebouwen als opengewerkte sfeerlampen de nacht, terwijl zich in de straten een lichtgevende verkeersruis peristaltisch voortbewoog; op weg naar een huis, een restaurant, een bar, een geliefde.

Wat moest hij doen? Eerst maar eens een werkvergunning regelen en onderdak vinden. Overigens niet per se in die volgorde. Hij zou elke aangeboden baan moeten accepteren. Zou het moeilijk worden met zijn uiterlijk? Hij hoopte vurig dat de vrijwilligers bij het indianencentrum hem met de aanvraag van een werkvergunning konden helpen. Hij had zich laten vertellen dat een groepje indianen zich inzette voor hun net aangekomen soortgenoten als maatschappelijk werkers in de stad. Hij rekende erop dat het centrum nog bestond, want illegaal werken zou wel zijn laatste keus zijn.

Met het extra geld van tante Asa erbij kon hij het nog een maand volhouden totdat hij een salaris ontving. Het zou geen maand van vakantievieren worden zoals hij de

beambte op het station had wijsgemaakt na diens vraag:
“En wat denken we in de stad te gaan doen?”

Met het tijdschrift opengeslagen tegen zijn borst, de afbeelding van het kloppend stadshart tegen zijn eigen hart, viel hij in slaap. Sommige indianen geloofden dat wat je droomt realiteit was en de werkelijkheid een droom.

Mocht hij willen.

2

Ze kuierde door de straat, haar oplettendheid verstrooid tussen de flatgebouwen, draaiend als een zoeklicht.

Een zwarte Bentley maakte haar eerste indruk van de stad bikkelaar. De grill onder het gevleugelde embleem brandmerkte haar heup. Ze viel om. Asfaltsteentjes drongen haar huid binnen. Haar schedel kraakte tijdens een kopstoot van steen. Een openslaande autodeur waaruit een paar rode lakpumps verschenen, was het laatste wat ze zag. Vanaf dat moment hulde haar ziel zich in duisternis...

De vrouw van de rode hakken boog zich over haar liggende gestalte. Met haar lichaam verzonken in een zacht matras, omsloten door zijden lakens, probeerde ze haar oogleden, als verzwaard met gewichten, verder te openen.

‘Doe je oogjes open,’ fluisterde een stem. Een natte doek kwam neer op haar voorhoofd. In de schaars verlichte kamer gloeide alles rood alsof ze in een aquarium met bloed dreef. Iets van dat bloed leek geronnen aan haar lippen te kleven; ze openen kostte moeite.

‘Hé, ben je daar? Mijn naam is Jackie. Je hebt een ongelukje gehad en je bevindt je nu in mijn huis. Ik heb een dokter gebeld en hij komt zo.’ Ze wreef met de lap over de lippen van de gewonde en fluisterde dat alles goed kwam.

Ze wenste dat ze dat vertrouwen deelde, maar haar ledematen leken gemangeld en haar hoofd bonsde in het ritme van haar hartslag.

Een vrouw stak haar blonde hoofd om de hoek van de deur. ‘Mevrouw, de arts is gearriveerd.’

‘Laat hem binnen,’ antwoordde Jackie.

De arts liep de kamer binnen. Met een druk op de knop ontbrandde hij de kroonluchter. De zee van licht maakte de zacht gloeiende rode lampenkapjes overbodig. ‘Is dit een van je meisjes?’ vroeg hij in plaats van een begroeting.

‘Ja. Ze is aangereden bij het oversteken.’

‘Dader?’

‘Ik vrees mijn chauffeur, Martin. Het licht stond op groen en ze stak plots de weg over.’

‘Is ze bewusteloos geweest?’

‘Ja, eventjes,’ antwoordde Jackie. Als je vier uur eventjes kon noemen.

Terwijl de arts met een lampje in haar ogen scheen, stelde hij wat vragen. Haar naam, haar adres, de datum van vandaag, wie de huidige president was.

Sommige vragen beantwoordde ze vaag, voor de andere verzón ze een antwoord.

Na zijn onderzoek wendde dokter Martin zich tot Jackie. 'Ze heeft een hersenschudding. Ze kan last krijgen van hoofdpijn, duizelingen, vermoeidheid en concentratieproblemen. Zelfs geheugenklachten. Ze moet rust houden. In bed blijven hoeft niet.'

'En de rest?'

'Er lijkt niets gebroken. De heup is gekneusd en daarvoor zal ik wat pijnstilling geven. Vermijd trap lopen en voer de belasting van de heup langzaam op. En omdat ze nogal zwaar is, zal het herstel wat langer duren, denk ik.' Hij bekeek de jonge vrouw, besepte dat 'nogal zwaar' een understatement was en zocht in zijn tas een instrument om het gruis uit haar huid te verwijderen.

Ze sloot haar ogen. De bitterheid van de pijnstillers gleed in haar keel. Ze hoorde het tikken van de pincet en rook de ontsmettingsvloeistof. Jackie liet zich moeilijk inschatten. En ook een ander raadsel drong zich aan haar op: Waarom sprak de vrouw met de arts over het aankomende routineonderzoek van haar meisjes, waar zij sinds vandaag kennelijk deel van uit maakte?

3

De bus stopte om kwart over vier. Aaron groette de chauffeur, stapte op de stoep en keek om zich heen. Hij voelde zich een misplaatst rekwisiet in een filmsetting. Ja, daar sta je dan, sprak in zichzelf. Dit is de grote wereld waarin jij het wilt maken. Hij keek over het water, door de rode kabels van een enorme hangbrug, naar de overkant waar de skyline een silhouet vormde tegen een roze lucht. Door het grootse uitzicht besepte hij dat hij zijn plan in stukjes moest verdelen. Stap één: Het vinden van een slaapplek. Zijn knorrende maag eiste echter wat anders en daarom stapte hij een café met de naam Skyline binnen.

De ruimte waarvan de muren volhingen met abstracte stadsgezichten, rook naar steak en frituur. De geuren overprikkelden zijn reukzin. Naast de bar waaraan de drinkende gasten zaten, stonden wat tafeltjes. Aaron nam aan de achterste tafel plaats en bestelde een lap geroosterd rundvlees, een salade en patat.

Onder het eten staarde hij naar een machine die ze hier een flipperkast noemden. Graag zou hij die ook eens uitproberen, maar hij zag dat het geld kostte dus de zilveren kogels zouden even moeten wachten.

Op zijn laatste hap kauwend besloot hij nog wat aan de bar te drinken. Voor het lessen van zowel zijn dorst als zijn vragenstroom over het woonaanbod in de buurt.

Hij slikte en liep naar een kruk. Voor het eerst in zijn leven bestelde hij een cola en besloot tijdens de eerste slok dat het spul zwaar overschat werd. Het koolzuur steeg op in zijn neus en veroorzaakte een hoestbui.

Een hand klopte hem tussen de schouderbladen.

‘Gaat het?’ vroeg een vrolijke stem.

Aaron knikte en draaide zijn tranende ogen naar het stemgeluid. Hoewel in het etablissement geen spiegels hingen, leek hij er nu in te kijken. En de verbluffte uitdrukking van de man naast hem vertelde hem dat hij hetzelfde dacht.

‘Hé, Ezra,’ riep de barman. Met een doek wreef hij de colaspetters weg. ‘Ik wist niet dat je hier een broer had.’

‘Ik ook niet,’ antwoordde Ezra starend.

De hand die eerder op Aarons rug klopte, bewoog naar voren.

Aaron schudde hem.

‘Aangenaam, Ezra. Hoe heet jij?’

Aaron keek in Ezra’s ogen en zag dat ze in tegenstelling tot zijn eigen groene kijkers bruin waren.

‘Aaron. Ik ben hier net aangekomen vanuit Het Reservaat.’

‘Welk reservaat?’

‘Hét Reservaat,’ herhaalde Aaron. ‘Zo heet het.’

Ezra keek naar boven en streek over zijn baardloze kin die indianen typeerde. 'Nu je het zegt, daar heb ik weleens van gehoord.' Hij wenkte de barkeeper en draaide een rondje met zijn wijsvinger. De consumpties verschenen. 'Ik kom ook uit een vrij klein reservaat, het ligt iets noordelijker.' Hij pakte een viltje en liet het op zijn kant ronddraaien. 'Wat brengt jou hier?'

Aaron wachtte met reageren en staarde naar het haar van de man tegenover hem dat qua kleur en structuur gelijk aan het zijne was. Alleen een halve meter korter.

Ezra haalde zijn hand door zijn asymmetrische coupe alsof de blik van Aaron hem uit model had gebracht.

Aaron pakte de cola van de bar en nam, met alle risico's van dien, een slok. 'Ik ben weggelopen.' Hij slikte het schuimend kreekwater in en hield het dit keer binnen. 'Zonder iets te zeggen ben ik weggegaan. Ik ben ontsnapt aan de vervelingdood.'

Ezra knikte. 'Begrijpelijk. Waarom zou iemand zich beperken tot een paar omheinde, vierkante meter terwijl er een hele wereld wacht?'

Aaron wenste dat zijn vader net zo begripvol was. Hij staarde naar zijn gelijkenis en ontdekte een tweede verschil, Ezra had een moedervlek, links naast zijn neus. Als het tenminste een moedervlek was. Hij zag tante Asa al voor zich die elke verdachte huidplek insmeerde zwarte zalf.

‘Stop met naar me staren, man. Straks denken ze dat we een stel zijn,’ zei Ezra en dronk zijn glas bier leeg. ‘Kom, laat dat suikerwater staan. We gaan naar mijn huis.’ Hij wenkte de ober en zette de drankjes en Aarons maaltijd op zijn rekening.

Als een levende schaduw volgde Aaron hem de zaak uit. Voor hij kon vragen waar zijn huis was, stak Ezra een sleutel in de deur naast Skyline. Hij volgde hem de trap op. ‘Zo, dit is het.’ Hij zwaaide de deur open en liet Aaron voorgaan. ‘Vroeger werkte ik als afwasser in Skyline. Ze kennen me. Dat begreep je al, hè? Je denkt toch niet dat ze me anders op de pof laten drinken?’

Aaron haalde zijn schouders op, de uitdrukking was nieuw voor hem.

‘Nee, man. Ze mogen zeggen dat hier vrijheid en gelijkheid is, maar de vooroordelen sluimeren onder het oppervlak. Neem dat van mij aan.’

Aaron keek rond in de kamer. De ruimte omvatte alles; keuken, slaapkamer en zitkamer. ‘Lekker compact,’ merkte Ezra op en volgde zijn blik. ‘Douche en wc zijn daar, mocht je die willen gebruiken.’ Hij wees naar een blauwe deur.

Hoewel Ezra blijkbaar zonder vrouw woonde, hield hij zijn onderkomen schoon en gezellig. Aaron liep naar het toilet. Bij terugkeer zat Ezra op de bank. Op het bijzettafeltje stonden twee geopende flesjes bier en een bak cashewnoten.

Ongevraagd vertelde Ezra wat de reden van zijn verblijf in de stad was. In tegenstelling tot Aaron had hij een gezin. ‘Mijn vrouw kon moeilijk zwanger worden. Uiteindelijk lukte het. En wat denk je? Ze kreeg een maankind.’

Aaron had daarover gelezen. Een kind dat, verwekt door de maan, stierf doordat het enkel met maanlicht gevoed werd. Officieel heette zoiets een miskraam. ‘Wat erg,’ zei hij en hij meende het. Zelf had zijn moeder jong aan de dood verloren.

Ezra zuchtte. ‘Ja. We zijn naar mijn grootmoeder gegaan en die heeft haar een kruidendrank gegeven. Ze moest hem bij volle maan drinken; dan is de werking sterker, schijnt.’

‘En, werkte het?’ vroeg Aaron.

‘Dat kun je wel zeggen.’ Ezra lachte. ‘Negen maanden later hadden we drie dochters. Niet veel later kwam ik hier. We hadden geld nodig voor de baby’s. Je weet wel, extra kosten en zo. En bovendien wilde ik genoeg centen verdienen om een fatsoenlijk huis voor mijn meiden te bouwen.’

‘En hoelang moet je hier nog blijven?’

Ezra nam een slok en zijn blik versomberde. ‘Ik had allang terug kunnen zijn. Een jaar was de afspraak.’

‘Heb je niet genoeg gespaard?’

‘O ja, genoeg. Na Skyline ben ik als glazenwasser van hoogbouw gaan werken.’ Hij streek een lok naar achteren.